

Eg svav í fimtan tímar

- Vit kunnu einki gera einsamøll. Vit mugu hava hjálp frá eini rúgvu av fólki, og tey hava øll verið ótrúliga skjót at taka eina hond við okkum herinni, sigur Henry Jarnskor

Hondbóltur: - Tað er hart at liggja í toppinum, sigur Henry Jarnskor á Strondum, sum svav í fimtan tímar eftir at StÍF hevði vunnið FM heitið í vár. So avmaktaður var hann. Og hann er stoltur at „dreingirnir“ í dag royna seg í evropeiskum hondbólti

SVEINUR TRÓNDARSON

Føroyskur ítróttur er í eini serstöðu. Landið er lítið og nógv av teimum, sum fíka ítrótt ganga aftur. Tey spæla fítbólt um summarið og hondbólt ella flogbólt um veturin. Soleiðis plagdi tað í hvussu er at vera aðrenn pengar komu upp í leikin. Nú er tað kanska eitt sindur óðrvisið.

Men aftanfyrir feløgin standa og hava staðið fólk, sum veruliga hava brúkt eina ófatuliga rúgvu av tíð til felagsarbeiði. Uttan samýning, men við eini ófatuligari gleði hvørja ferð.

Ein slíkur maður býr á Strondum. Hann er ikki strandigur av upprunað,

men hann er líka nógv strandigur fyrri tað, og kanska meir enn teir flestu. Hesin maðurin eitur Henry Jarnskor, føddur í Gøtu og giftur út á Strendur í 1960, og frá tí degi strandingur, StÍF-ari og so sjálvandi eisini Gí ari. Tað hvørur ongantið, sigur hann.

Tey sum kenna Henry, ella tey sum kenna bara eitt evarska lítið sindur til hondbólt vita, at Henry er tað, sum í útlandum verður kallað ein inkarnaður StÍF-ari. Hann hevur nú í nógv ár liva og andað fyrri StÍF, bátin og familjuna í á leið hosi raðfylgjuni. Hann hevur verið formaður í fleiri harrans ár, og nú hann ikki er formaður meiri, er hann

við í sponsorbólkinum. Men eisini tað arbeiðið fer at nærkast endanum.

- Ja, sigur hann, og sær heilt keddur út við tankan. - Tá hetta árið er farið, so eri eg ikki við í tí meir, sigur hann.

Ungdómsarbeiðið var orsøkin

Tey sum vita, hvør Henry er, vita eisini, at hann er ikki júst prototypen upp á ein hondbóltsspælara. Tað viðgongur hann eisini, men sigur, at tað er ikki neyðugt fyrri at gera eitt positivt arbeiði.

- Eg havi spælt eitt evarska lítið sindur á Oyruni í Gøtu, tann tíð tað var, men tað var eisini alt. Men tað

var ikki orsøkin til at eg fór upp í StÍF. Eg fór upp í, tí eg helt, at tað ungdomsarbeiðið var slept upp á fjall, sigur Henry og fer at telja árin, har hann á ein ella annan hátt hevur havt við StÍF at gera.

Hann puffar og sigur: - Ojössus, eg eri blivin so gamal at eg minnst ikki, um tað var í 1966 ella 1967.

Líkamikið við tí, hann hevur í øllum førum verið uppi ED felagsarbeiðinum á Strondum í nógv ár, men kortini vil hann ikki hoyra talan um, at tað er hann, sum eigur rós uppiborið.

- Vit kunnu einki gera einsamøll. Vit mugu hava hjálp frá eini rúgvu av fólki, og tey hava øll verið

ótrúliga skjót at taka eina hond við okkum herinni, sigur Henry Jarnskor.

Kortini heldur hann, at tað er uppá sitt pláss, at nevna tvey nøvn, sum eins og Henry hava verið vavd upp í hondbólt í StÍF í nógv.

- Tak til dómis Suna Danielsen og Jústines Justinussen. Teir hava kastað alt frá sær, fyrri at taka eina hond við okkum, og uttan teir hevði StÍF ikki verið komið so langt, sum tað er í dag.

Tey mest negativu eru í dag mest positiv
Tá farið verður undir nakað nýtt, so slepst ikki undan, at onkur setir seg upp imóti nýskapaninum. Orð, sum best man vera sum er, ella

hvat skal hatta nú til, eru ofta á lofti og teimum eru Henry og hini í StÍF heldur ikki sloppin undan.

Mitt í 80-árunum vóru strandingar komnir so langt, at teir sóu, at tað bar ikki til at fáa eitt gott l. lið, um ikki ungdomsarbeiðið var grundin undir tí. Tað vil siga, at farast skuldi undir eina langtíðarætlan, har tað kundi taka nógv ár, aðrenn „úrslitið“ sást. „Úrslitið“, sum er eitt FM-heitið í fyrstu deild.

Í 1986-87 fór StÍF so undir miðvíst hondbóltsarbeiði við 6. flokkunum á Skála og á Strondum. Fyri at sleppast skuldi undan koyringini, so vandu stranda-børnini á Strondum, meðan